

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/283/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114205684
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114205684.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: Spoločenstvo vlastníkov bytov Gajova 5, so sídlom: Gajova 5, Bratislava, IČO: 31 781 624, právne zastúpený advokátom JUDr. Marekom Hudecom, AK so sídlom: Lazaretská 23, Bratislava, proti žalovaným: 1. Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom: Primaciálne nám. 1, Bratislava, IČO: 00 603 481, 2. Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom: Prešovská 48, Bratislava, IČO: 35 850 370, právne zastúpený ius aegis s.r.o., so sídlom: Ferienčíkova 7, Bratislava, IČO:36 857 203, o zaplatenie 8.157,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného 2 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 8C/37/2014 - 203, zo dňa 13.12.2016, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalovaného 2 voči výroku rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 8C/37/2014 - 203 zo dňa 13.12.2016, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, o d m i e t a.

II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 8C/37/2014 - 203 zo dňa 13.12.2016 vo výroku, ktorým bola žalovanému 2 uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 8. 157,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne, od 11.2.2014 do zaplatenia p o t v r d z u j e .

III. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 8C/37/2014 - 203 zo dňa 13.12.2016, ktorým bola zamietnutá žaloba, vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1 p o t v r d z u j e .

IV. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 8C/37/2014 - 203 zo dňa 13.12.2016 vo výroku o trovách konania, v rozsahu trov konania medzi žalobcom a žalovaným 2 m e n í t a k , ž e ž a l o b c a má proti žalovanému 2 nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.

V. Žalobca má proti žalovanému 2 nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

VI. Žalovaný 1 má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 8C/37/2014 - 203 zo dňa 13.12.2016 žalovanému 2 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 8. 157,- eur s 5,25% ročným úrokom z omeškania od 11.2.2014 do zaplatenia. Žalobu proti žalovanému 1 zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

2 V súdnej veci išlo o žalobu, v ktorej žalobca tvrdil, že dňa 12.2.2012, v úseku uloženom pod verejnou komunikáciou nastala havária vodovodného potrubia (prípojky) vedúcej do bytového domu X. X M. A., v dôsledku čoho nebolo možné bytový dom a v ňom sa nachádzajúcu OST712 Gajova 5

zásobovať vodou. Žalobca ako odberateľ vody okamžite vykonal opravu uvedenej prípojky za účelom obnovenia dodávok vody, nakoľko žalovaný 1 vykonanie opravy odmietol. Následne dňa 22.2.2012 a dňa 23.3.2012 z účtu fondu prevádzky údržby a opráv bytového domu Gajova 5 v Bratislave uhradil dodávateľovi W. T., so sídlom Ihrisková 22, Bratislava, IČO: 11 661 917 dve faktúry, za práce spojené s opravou vodovodnej prípojky a s opravou miestnej komunikácie, ktorú bolo treba pre opravu prípojky rozkopať, spolu vo výške 8.157,- eur. Vodovodná prípojka nebola uvedená ako spoločné zariadenie bytového domu pri nadobudnutí spoluvlastníctva k stavbe. Samotná vodovodná prípojka napája bytový dom Gajova 5 v Bratislave na vetvu vodovodu vedúcu pozdĺžne s Gajovou ulicou. Rovnaká prípojka vedie aj do OST712 nachádzajúcej sa v nebytovom priestore bytového domu Gajova 5 v Bratislave, prevádzkovaného spoločnosťou Bratislavská teplárenská a.s., odkiaľ je po jej ohreve ďalším rozvodom patriacim spoločnosti TERMMING a.s. rozvádzaná (súbežne s vykurovacím médiom) vlastníkom bytov v bytovom dome na ulici Gajova 5, ale aj do objektov Gajova 13, Gajova 7, Grösslingova 6-8, Grösslingova 10 a Grösslingova 12-16 v Bratislave. Ohriata voda je samostatným vodovodom privádzaná z OST712 tiež do objektov Gajova 1 a 3. S ohľadom na takéto technické riešenie dodávky vody bol ešte v roku 1997 so súhlasom právneho predchodcu žalovaného 2 a vtedajšieho správcu bytového domu Gajova 5 v Bratislave umožnený samostatný odber vody pre vlastníkov bytov Gajova 5 v Bratislave a spoločnosť TERMMING s.r.o. (právny predchodca TERMMING a.s.). Zaplatením za opravu cudzej veci (vodovodnej prípojky) dňa 22.2.2012 a 23.0.2012 z účtu žalobcu došlo k plneniu, ktoré mal uskutočniť vlastník tejto prípojky. Žalobca má za to, že vlastník vodovodnej prípojky sa tak na úkor žalobcu obohatil, v dôsledku čoho má vlastník prípojky povinnosť obohatenie vydať. Žalobca osobu vlastníka vodovodnej prípojky nevedel jednoznačne určiť. Tvrdil, že vlastníkom môže byť žalovaný 2, s odkazom na § 42 ods. 7 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v platnom znení, v spojení s § 2a ods. 2 písm. b/ vyhlášky Ministerstva lesného a vodného hospodárstva Slovenskej socialistickej republiky č. 154/1978 Zb. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách v spojení s § 2b ods. 3 písm. a/ vyhlášky, nakoľko vodovodnou prípojkou sa zásobuje vodou skupina objektov, ktorých zásobovanie vyžaduje výstavbu vlastného systému rozvodných radov. Žalobca tvrdil aj to, že vlastníkom môže byť aj žalovaný 1, ako právny nástupca prvého vlastníka stavby Gajova 5 v Bratislave. Preto v danom spore od každého zo žalovaných 1 a 2 žiadal zaplatenie istiny 8. 157,- eur spolu s príslušenstvom.

3. Žalovaní 1 a 2 so žalobou nesúhlasili a voči právu žalobcu vzniesli aj námietku premlčania.

4. Súd prvej inštancie vychádzal z nesporného tvrdenia strán sporu, že dňa 12.2.2012 došlo na verejnom priestranstve pred bytovým domom na Gajovej ul. 5 v Bratislave k havárii vodovodnej prípojky, vedúcej do toho bytového domu, ktorá bola odstránená na náklady žalobcu. Bytový dom na Gajovej 5 v Bratislave bol postavený v roku 1937 a od 1.5.1991 bol jeho vlastníkom žalovaný 1. V roku 1997 žalovaný 1 previedol byty v tomto bytovom dome do vlastníctva ich nájomcov. V zmluvách o prevode vlastníckeho práva nebola vodovodná prípojka uvedená ako spoločné zariadenie bytového domu (čl. IV ods. 2 zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu).

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 2 písm. a), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1,3,6,7,11, § 5 ods. 3, § 42 ods. 7 zákona č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách (ďalej aj zákona č. 442/2002 Z. z.), §1 ods. 2 písm. b), § 2b ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 154/1978 Zb. o verejných vodovodoch a kanalizáciách, § 2 ods. 5, § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj zákon č. 182/1993 Z. z.), § 456 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ) a uzavrel, že vodovodné potrubie nepatrí k bytovému domu na Gajovej 5 a táto skutočnosť nevyplýva ani zo zákona č. 182/1993 Z. z., pričom vlastníkom predmetnej vodovodnej prípojky nie je ani žalovaný 1. Vlastníkom vodovodnej prípojky k bytovému domu Gajova 5 v Bratislave, jej verejnej časti je žalovaný 2 a tento sa bezdôvodne na úkor žalobcu obohatil o sumu vo výške 8.157,- eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že vlastníkom vodovodnej prípojky žalobca nebol, keďže bytový dom na ulici Gajova 5 v Bratislave bol postavený ešte v roku 1937, pričom jeho vodovodná prípojka bola rovnako zhotovená pred rokom 2002. Aplikácia § 4 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. je v danom prípade vylúčená, a preto sa žalobca v zmysle tohto zákona č. 442/2002 Z. z. vlastníkom vodovodnej prípojky, ani žiadnej jej časti nemohol stať. Zákon č. 442/2002 Z. z. nadobudol platnosť dňa 1.8.2002 a nahradil skôr platnú vyhlášku Ministerstva lesného a vodného hospodárstva Slovenskej socialistickej republiky č. 154/1978 Zb. v znení vyhlášky č. 15/1989 Zb. o verejných vodovodoch a kanalizáciách, ktorá platila od 29.12.1978. Podľa § 1 ods. 2 písm. b/ vyhlášky k súboru objektov a zariadení verejného vodovodu patria verejné časti vodovodných prípojok. Podľa § 2b ods. 3 písm. a/

vyhlášky, ak je vodovodná alebo kanalizačná prípojka napojená na vodovodný rad alebo uličnú stoku (ďalej len „rozdávacie potrubie“) na verejnom priestranstve, je verejnou časťou prípojky tá časť, ktorá je uložená na tomto verejnom priestranstve až po miesto, kde toto verejné priestranstvo prvý raz opúšťa. S vlastníctvom verejného vodovodu bolo v zmysle uvedených ustanovení spojené aj vlastníctvo verejných častí vodovodných prípojok. Súd prvej inštancie mal preukázať, že vlastnícke právo k objektom a zariadeniam verejného vodovodu mal štát a boli v správe Vodárni a kanalizácie Bratislava, š.p. Celý majetok uvedeného štátneho podniku prešiel na žalovaného 2, a teda žalovaný 2 je vlastníkom verejnej časti vodovodnej prípojky k bytovému domu Gajova 5 v Bratislave, pretože tento majetok bol celý vložený do jeho základného imania. Podľa názoru súdu prvej inštancie skutočnosť, že zákon č. 442/2002 Z. z. nerozlišuje medzi verejnou a neverejnou časťou vodovodnej prípojky je pre danú vec právne irelevantná, keď neexistuje iná právna skutočnosť, na základe ktorej by malo zaniknúť (prejsť) vlastnícke právo k niekdajšej verejnej časti vodovodnej prípojky na inú osobu. Tým je potom v súdnej veci daná pasívna vecná legitímácia žalovaného 2. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku premlčania práva žalobcu. Uviedol, že žalobca si plnenie z bezdôvodného obohatenia uplatnil včas, keď žaloba bola na Okresný súd Bratislava I osobne podaná dňa 24.2.2014. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor obohatil. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že zákon predpokladá pre začatie plynutia premlčacej doby kumulatívne splnenie dvoch zákonných podmienok, a to vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a vedomosť oprávneného, kto sa na jeho úkor obohatil. Keďže žalobca cenu diela zaplatil dňa 23.3.2012, až týmto dňom mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie. Dvojročná premlčacia doba uplynula dňa 24.3.2014 (deň 23.3.2014 bol dňom pracovného pokoja) a teda žalobca si predmetný nárok uplatnil včas, pred uplynutím premlčacej doby. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. v spojení s ustanovením § 5 ods. 1 písm. c/ zákona č. 182/1993 Z. z., a uzavrel, že pokiaľ vodovodná prípojka nebola vyslovene uvedená v znení zmluvy o prevode vlastníctva bytu ako spoločné zariadenie bytového domu, nie je tak spoločným zariadením bytového domu, pretože má povahu verejnej vodovodnej prípojky. Zároveň táto vodovodná prípojka je kľúčovým prvkom pri rozvoze vody nielen pre bytový dom Gajova 5 v Bratislave, ale aj pre iné bytové domy, a to Gajova 3, 7 a bytové domy na Grösslingovej 6-8, 10 a 12-16. Z tohto dôvodu je jednoznačné, že vlastníkom vodovodnej prípojky by nemohol byť v danom prípade iba bytový dom Gajova 5 v Bratislave.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP), podľa úspechu v súdnom spore. Uviedol, že žalobca bol v konaní úspešný len čiastočne, a to vo vzťahu k žalovanému 2. Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Žalovaný 1 nebol k uplatnenému nároku pasívne vecne legitimovaný, ale vo vzťahu k žalovanému 2 bolo rozhodnuté v prospech žalobcu. Žalobca mal vo veci úspech len čiastočný, a preto súd prvej inštancie žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania nepriznal.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný 2. Súdu prvej inštancie vytyka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že ako prevádzkovateľ verejného vodovodu písomne oznámil dňa 12.2.2012 žalobcovi, že na jeho vodovodnej prípojke na Gajovej ulici 5 v Bratislave vznikla porucha, a že je potrebné, aby ako vlastník vodovodnej prípojky vykonal opravu vodovodnej prípojky na vlastné náklady. Na základe tohto oznámenia žalobca opravu vodovodnej prípojky vykonal, nespochybnil vlastníctvo vodovodnej prípojky a od žalovaného 2 nepožadoval, aby opravu vykonal na vlastné náklady. Podľa Všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj VOP), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd uzavretej medzi žalovaným 2 ako dodávateľom a žalobcom ako odberateľom, sa odberateľom rozumie odberateľ vody. Podľa VOP platí, že ak dôjde k poruche na vodovodnej prípojke alebo inej časti vodovodnej siete vo vlastníctve odberateľa, odberateľ je povinný bez zbytočného odkladu odo dňa zistenia poruchy zabezpečiť na vlastné náklady vykonanie opravy. Žalovaný 2 tvrdí, že z uvedeného vyplýva, že povinnosť zabezpečiť na vlastné náklady vykonanie opravy vodovodnej prípojky alebo jej časti má len odberateľ, ktorý je jej vlastníkom. Ak žalobca nie je vlastníkom vodovodnej prípojky k bytovému domu na Gajovej ulici 5 v Bratislave, ako tvrdí vo svojej žalobe, túto povinnosť nemal, a v takom prípade mal možnosť požiadať súd o vydanie predbežného opatrenia, aby predišiel škodám, ako uvádza vo svojej žalobe. O bezdôvodné obohatenie ide len vtedy, keď ten, za ktorého bolo plnené, bol povinný podľa práva plniť sám, avšak neplnil, zatiaľ čo ten, kto zaňho plnil, sám túto povinnosť nemal. Žalobca podľa žalovaného 2 v konaní nepreukázal, že by žalovaný 2 mal povinnosť opraviť vodovodnú prípojku k bytovému domu na Gajovej 5 v Bratislave. Žalovaný

2 poukazuje na to, že je vlastníkom verejného vodovodu, ale nie vodovodnej prípojky. V 10a ods. 1 vyhlášky č. 154/1978 Zb., ktorá upravovala prevádzkovanie verejných vodovodov a verejných kanalizácií pred účinnosťou zákona č. 442/2002 Z. z. je uvedené, že investorom novobudovanej vodovodnej alebo kanalizačnej prípojky je vlastník nehnuteľnosti, ktorá sa na verejný vodovod alebo verejnú kanalizáciu pripája. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia náklady, ktoré vzniknú pri oprave alebo rekonštrukcii vodovodnej alebo kanalizačnej prípojky uhradia podľa skutočne vzniknutých nákladov na verejnú a domovú časť prípojky správca a vlastník. Vyhláška umožňovala previesť vlastníctvo k verejnej časti vodovodnej alebo kanalizačnej prípojky na správcu verejného vodovodu t.j. právneho predchodcu žalovaného 2 a to bezodplatne na základe zmluvy (darovacej), čo sa však v prípade vodovodnej prípojky k bytovému domu na Gajovej ulici 5 v Bratislave nestalo. Vlastníctvo k verejnej časti vodovodnej prípojky ostalo zachované, táto nebola súčasťou privatizačného projektu a žalovaný 2 ju neprevzal do svojho majetku po svojom právnom predchodcovi. V konaní nebolo preukázané, že by správca (podnik bytového hospodárstva) bytového domu na Gajovej ulici 5 v Bratislave, právneho predchodcovi žalovaného 2 daroval verejnú časť vodovodnej prípojky. Správcovia - štátne podniky, ktoré prevádzkovali verejné vodovody a verejné kanalizácie vo vlastníctve štátu, sa transformáciou na akciové spoločnosti stali súkromnými obchodnými spoločnosťami, ktorých hlavnou obchodnou komoditou je pitná voda. V zmysle zákona je súkromnou obchodnou spoločnosťou, obchodno-závazkový vzťah voči svojmu zmluvnému partnerovi - odberateľovi pitnej vody splnený jej vtokom do vodovodnej prípojky podľa § 24 ods. 2 zákona č. 442/2002 Z. z.. Zabezpečenie zásobovania obyvateľstva pitnou vodou, ktoré bolo predmetom činnosti ich právnych predchodcov v rámci verejnoprospešných činností, realizovaných cez štátne podniky prešlo na obce v súlade s § 4 ods. 3 písm. g) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého obec pri výkone samosprávy, najmä zabezpečuje verejnoprospešné služby, najmä nakladanie s komunálnym odpadom a drobným stavebným odpadom, udržiavanie čistoty v obci, správu a údržbu verejnej zelene a verejného osvetlenia, zásobovanie vodou. Uvedená zmena si vyžiadala aj legislatívne zmeny pre danú oblasť, ktorej výsledkom bolo prijatie zákona č. 442/2002 Z. z., ktorý nečlení vodovodné prípojky na verejnú a domovú časť a v § 4 ods. 7 písm. c) ukladá vlastníkovi vodovodnej prípojky povinnosť zabezpečiť opravu a údržbu vodovodnej prípojky na vlastné náklady. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná vodovodná prípojka (v zmysle vyhlášky jej „verejná časť“) nie je evidovaná v majetku žalovaného 2, nebola prevedená bezodplatne na právneho predchodcu žalovaného 2, a táto slúži výlučne pre potreby žalobcu, žalobca je povinný v súlade s ustanovením § 4 ods. 7 písm. c) zákona č. 442/2002 Z.z. zabezpečiť opravu a údržbu vodovodnej prípojky na vlastné náklady. V súlade s ustanovením § 4 ods. 6 zákona č. 442/2002 Z. z. je vlastníkom vodovodnej prípojky osoba, ktorá zriadila prípojku na svoje náklady, a to spôsobom určeným prevádzkovateľom verejného vodovodu. Ak je vlastník nehnuteľnosti vlastníkom vodovodnej prípojky, prechádza pri zmene vlastníctva nehnuteľnosti vlastníctvo vodovodnej prípojky na nového vlastníka nehnuteľnosti. Podľa § 3 ods. 3 písm. e) zákona sa za verejný vodovod ani jeho súčasť nepovažujú vodovodné prípojky. Žalovaný 2 namietal, že žalobca v konaní nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal, že vodovodná prípojka bola zriadená na náklady žalovaného 2. Žalovaný 2 je vlastníkom verejného vodovodu, za ktorého súčasť sa vodovodné prípojky nepovažujú. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z. z. je vodovodná prípojka vodnou stavbou podľa osobitného predpisu. Ďalej žalovaný 2 poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. podľa ktorého sú spoločnými zariadeniami domu zariadenia, ktoré sú určené na spoločné užívanie a slúžia výlučne tomuto domu a to aj v prípade, ak sú umiestnené mimo domu. Takýmito zariadeniami sú najmä výťahy, práčovne a kotolne vrátane technologického zariadenia, sušiarne, kočíkárne, spoločné televízne antény, bleskozvody, komíny, vodovodné, teplotné, kanalizačné, elektrické, telefónne a plynové prípojky. Žalovaný 2 preto uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci ak tvrdí, že vodovodná prípojka nepatrí k bytovému domu na Gajovej ulici 5 v Bratislave, keď vodovodná prípojka vyslovene nebola uvedená v znení zmluvy o prevode vlastníctva bytu, ako spoločné zariadenie bytového domu, pretože má povahu verejnej vodovodnej prípojky. Argumentuje, že zákon č. 442/2002 Z. z. nepozná pojem verejná vodovodná prípojka, preto nemôže súhlasiť s tvrdením súdu prvej inštancie, že vodovodná prípojka má povahu verejnej vodovodnej prípojky. Podľa § 4 ods.1 zákona č. 442/2002 Z. z. je vodovodná prípojka úsek potrubia spájajúci rozvážiaciu vetvu verejnej vodovodnej siete, s vnútorným vodovodom nehnuteľnosti alebo objektu okrem meraďa, ak je osadené. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného 2 nevysporiadal s tvrdením žalovaného 1, podľa ktorého v zmluvách o prevode vlastníctva bytov predmetného bytového domu v ustanovení čl. 4 ods. 2 nie je vymenovaná vodovodná prípojka, k čomu došlo zrejme opomenutím spracovateľa týchto zmlúv o prevode vlastníctva bytov a nebytových priestorov. Napriek chybe pri vypracovaní zmlúv o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, vodovodná prípojka je spoločným zariadením bytového domu, a teda je vo vlastníctve vlastníkov bytov. Žalovaný 2 namietal aj to, že súd prvej inštancie neskúmal, či vlastníkom alebo spoluvlastníkom vodovodnej prípojky

nie sú aj vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytových domoch na Gajovej 3,7 a Grösslingovej 6-8,10 a 12-16 a nevysporiadanou podľa neho zostala aj otázka prečo sa na nákladoch na opravu vodovodnej prípojky nepodieľali aj vlastníci bytov a nebytových priestoroch v týchto bytových domoch, ak ju užívajú a slúži aj pre ich účely, a či nedošlo k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Ak by vodovodná prípojka nebola prevedená do vlastníctva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na Gajovej ulici 5 v Bratislave ako spoločné zariadenie domu, ostala by vo vlastníctve žalovaného 1, ktorý nadobudol vlastnícke právo k bytovému domu zánikom štátneho vlastníctva dovtedajšieho komunálneho bytového fondu podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí dňom 1.5.1991. Žalovaný 1 podľa Štatútu hlavného mesta SR Bratislavy čl. 36 zveril tento majetok do správy Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, protokolom č. 51/1992 dňa 21.12.1992. Vlastníctvo k bytom a nebytovým priestorom v bytovom dome na Gajovej ulici 5 bolo žalovaným 1 v roku 1997 prevedené podľa zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov do výlučného vlastníctva nájomcov. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný 2 odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie do výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba proti žalovanému 1 a do výroku o trovách konania podal včas odvolanie žalobca. Súdu prvej inštancie vytýka neprávne právne posúdenie nároku na náhradu trov konania v súdnej veci. Argumentuje, že v spore bolo potrebné najskôr vyriešiť pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných, ktorých v žalobe označil alternatívne. Žalobca sa v danom spore domáhal toho, aby súd zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia buď žalovaného 1, alebo žalovaného 2, čomu súd prvej inštancie svojím rozsudkom aj vyhovel. Žalobca nepožadoval zaplatenie uplatneného nároku oboma žalovanými, ale alternatívne len jedným z nich. Z tohto dôvodu potom žalobca tvrdí, že mal vo veci mal plný úspech a patrí mu aj plná náhrada trov konania od tej žalovanej strany, ktorá vo veci nebola úspešná; t. j. od žalovanému 2 ako povinnej osobe. Žalobca ďalej poukazuje na to, že roku 1997 žalovaný 1 prevádzal byty do vlastníctva vtedajších nájomcov, ktorí t. č. tvoria žalobcu. Vodovodná prípojka napriek pomerne podrobnému výpočtu spoločných zariadení domu nie je v zmluvách uvedená. Túto skutočnosť žalobca prednáša ako odvolaciu argumentáciu, pre prípad, ak by odvolací súd dospel v otázke pasívnej vecnej legitímácie k odlišnému právnemu názoru ako súd prvej inštancie. Ak by totiž odvolanie nepodal, nebolo by možné potom už so žalovaným 1 vo veci konať. Z uvedených dôvodov žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie o trovách konania zmenil a voči žalovanému 2 mu priznal nárok na náhradu trov konania, respektíve v prípade ustálenia vecnej pasívnej legitímácie žalovaného 1, napadnutý rozsudok zmenil tak, že uplatnenú istinu uloží zaplatiť žalovanému 1, vrátane priznania nároku na náhradu trov konania voči žalovanému 1.

9. Žalovaný 1 s rozsudkom súdu prvej inštancie súhlasil a navrhol jeho potvrdenie. Poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 13.6.2014, ako i prednesy v konaní na súde prvej inštancie. Odmietá argumentáciu žalobcu a tvrdí, že nie je vlastníkom ani správcom vodovodnej prípojky. Podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, dňom 1.5.1991, prešli bytové domy spravované podnikmi bytového hospodárstva, prípadne národnými výbormi z vlastníctva štátu do vlastníctva obcí. Podľa štatútu hlavného mesta, čl. 36 (platného v tom čase) hlavné mesto zveruje zo svojho majetku do správy mestským častiam veci, ku ktorým patrilo ku dňu 24.11.1990 právo hospodárenia štátnym podnikom, ktorých zakladateľom boli ObNV. Podľa čl. 36 ods. 5) štatútu so zvereným majetkom sa mestským častiam zverujú aj súvisiace majetkové práva a na mestské časti prechádzajú do výšky zvereného majetku všetky záväzky, pričom hlavné mesto Bratislava a mestská časť sú povinné spísať písomné protokoly. Žalovaný 1 uviedol, že bytový dom na ulici Gajova 5 v Bratislave bol protokolom č. 51/92 zo dňa 21. 12. 1992 zverený do správy m. č. Bratislava - Staré Mesto. Mestská časť Bratislava - Staré Mesto sa k veci vyjadrila a uviedla, že realizovala prevod vlastníctva bytov bytového domu Gajova 5. V zmluvách o prevode vlastníctva bytov nie je vymenovaná vodovodná prípojka. K vypadnutiu slovného spojenia vodovodná prípojka, zrejme došlo opomenutím spracovateľa zmlúv o prevode vlastníctva bytov a nebytových priestorov. Podľa ustanovenia § 2 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, sa na účely tohto zákona spoločnými zariadeniami domu rozumejú zariadenia, ktoré sú určené na spoločné užívanie a slúžia výlučne tomuto domu, a to aj v prípade, ak sú umiestnené mimo domu. Takýmito zariadeniami sú najmä výtahy, práčovne a kotelne vrátane technologického zariadenia, sušiarne, kočíkárne, spoločné televízne antény, bleskozvody, komíny, vodovodné, teplotnosné, kanalizačné, elektrické, telefónne a plynové prípojky. Mestská časť Bratislava - Staré Mesto uviedla, že i napriek chybe pri vypracovaní zmlúv o prevode vlastníctva bytov a nebytových priestorov, vodovodná prípojka je spoločným zariadením domu, a je teda vo vlastníctve vlastníkov bytového domu, mestská časť nie je preto povinná vykonávať jej správu.

10. Žalovaný 2 vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania považuje za správne. Podľa obsahu žaloby zo dňa 24.2.2014 žalobca nemal ustálené, kto zo žalovaných je osobou povinnou a žiadal súd, aby vo veci nariadil dokazovanie a po jeho skončení vydal alternatívny rozsudok. Súd prvej inštancie až po skončení dokazovania dospel k záveru, že žalovaný 1 nie je pasívne vecne legitimovaný, a preto žalobu voči žalovanému 1 zamietol. S ohľadom na uvedené, podľa názoru žalovaného 2 súd prvej inštancie správne posúdil, že žalobca bol len čiastočne úspešný a nepriznal mu náhradu trov konania. Žalobca mal možnosť podať žalobu na určenie vlastníka vodovodnej prípojky pre bytový dom na Gajovej 5 v Bratislave, a nie alternatívnu žalobu na zaplatenie sumy 8.157,- eur s príslušenstvom, titulom vydania bezdôvodného obohatenia, respektíve náhrady škody. Žalobca v priebehu konania nevzal späť žalobu v časti voči žalovanému 1, rovnako nepreukázal, ktorý zo žalovaných je pasívne vecne legitimovaný. O tejto skutočnosti rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom. Nakoľko podľa § 255 ods. 2 CSP môže súd pri čiastočnom úspechu vo veci vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pričom žalovaný 1, ani žalovaný 2 si náhradu trov konania neuplatnili, a s poukázaním na vyššie uvedené, považuje žalovaný 2 rozhodnutie súdu o trovách konania za správne právne posúdenie veci.

11. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 2 nie je dôvodné, a že odvolaniu žalobcu je potrebné čiastočne vyhovieť.

12. Žalovaný 2 vo svojom odvolaní uviedol, že podáva odvolanie proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie, pričom odcitoval všetky jeho výroky. Preto odvolací súd vychádzal z toho, že žalovaný 2 podaným odvolaním napáda rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch.

13. Podanie odvolania je procesným úkonom strany. Právo podať odvolanie však prináleží len tej strane, ktorej bola rozhodnutím súdu spôsobená ujma, teda v neprospech ktorej vyznelo rozhodnutie a bola ním dotknutá na svojich právach. Pre posúdenie je podstatné porovnanie výsledku sporu so žalobným návrhom (nárokom) uplatňovaným žalobcom v konaní. Prípustnosť odvolania má totiž vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu, ktorá sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie, t.j. či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takýmto dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Posúdenie tejto subjektívnej prípustnosti odvolania predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania. V danej veci ide práve o takýto prípad, keď odvolanie žalovaného 2 smeruje aj proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, a teda týmto výrokom napadnutého rozhodnutia mu nebola spôsobená žiadna ujma, v dôsledku čoho potom nebol osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania do zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd odvolanie žalovaného do výroku 2, ktorým bola žaloba zamietnutá odmietol, ako podané neoprávnenou osobou, v zmysle § 386 písm. b) CSP v spojení s § 359 CSP, a vecne prejednal len odvolanie žalovaného 2 smerujúce proti vyhovujúcemu výroku vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov konania.

14. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie a pre danú vec považoval za rozhodujúce, že dňa 12.2.2012 v úseku pod verejnou komunikáciou nastala havária na vodovodnej prípojke, ktorá privádza vodu do obytného domu na Gajovej ul. č. 5 v Bratislave. V roku 1997 byty a nebytové priestory v tomto bytovom dome žalovaný 1 previedol do vlastníctva ich nájomcov, ktorí si dňom 15.4.1997 založili spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov (žalobca). Žalobca ako odberateľ vody na svoje náklady zabezpečil opravu havárie vodovodnej prípojky za 8.157,- eur, ktoré zaplatil v dňoch 22.2.2012 a 23.3.2012 zo svojho fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu.

15. Predmetom odvolacieho prieskumu s poukazom na obsah preskúmaného rozhodnutia a argumenty žalovaného 2 prednesené v odvolacom konaní je posúdenie, či žalovanému 2 prislúchala

povinnosť odstrániť haváriu na svoje náklady (znášať náklady na opravu vodovodnej prípojky), a či je potom vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu vecne pasívne legitimovaný.

16. V roku 1997, teda k času nadobudnutia vlastníckeho práva k bytom a nebytovým priestorom nachádzajúcich sa v bytovom dome na Gajovej ul. č. 5 v Bratislave ich vlastníckymi upravovala problematiku verejných vodovodov a vodovodných prípojok vyhláška č. 154/1978 Zb. (ďalej aj vyhláška) Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky je verejným vodovodom súbor objektov a zariadení na hromadné zásobovanie obyvateľstva vodou a na krytie potreby vody pre národné hospodárstvo. Vodovodná prípojka je potrubie, ktorým sa privádza voda z verejného vodovodu do nehnuteľnosti tesne za vodomer, a ak nie je osadený vodomer, pred hlavný uzáver vody pre nehnuteľnosť (§ 2a ods. 1 vyhlášky). Podľa § 2b tejto vyhlášky sa vodovodná prípojka delí na verejnú časť a na domovú časť. Domová časť prípojky je tá jej časť, ktorá je na pripojenej nehnuteľnosti, ak nie je ustanovené inak. Zásady určenia verejnej časti vodovodnej prípojky sú definované v ustanovení § 2b ods. 3 tejto vyhlášky s tým, že podľa písm. a) citovaného ustanovenia, ak je vodovodná prípojka napojená na vodovodný rad alebo uličnú stoku (rozdávacie potrubie) na verejnom priestranstve je verejnou časťou prípojky tá časť, ktorá je uložená na tomto verejnom priestranstve až po miesto, kde toto verejné priestranstvo prvý raz opúšťa. Odvolací súd poukazuje na to, že verejné priestranstvo sú priestory prístupné každému bez obmedzenia, slúži všeobecnému užívaniu, a to bez ohľadu na vlastníctvo k tomuto priestoru, ktorú definíciu spĺňa aj verejná komunikácie, cesta (s účinnosťou od 1.4.2018 verejné priestranstvo definuje zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v ustanovení § 2b). Podľa § 1 ods. 2 písm. b) vyhlášky patria k súboru objektov a zariadení verejného vodovodu aj verejná časť vodovodných prípojok. Z uvedeného potom vyplýva, že vodovodná prípojka pod komunikáciou na Gajovej ul. č. 5 v Bratislave v časti od miesta napojenia na vodovodný rad, po miesto kde opúšťa komunikáciu na Gajovej ul. smerujúc k obytnému domu Gajova č. 5 je v právnom režime vyhlášky č. 154/1978 Zb., ako verejná časť vodovodnej prípojky zariadením verejného vodovodu, teda verejným vodovodom. Verejný vodovod na Gajovej ulici v Bratislave bol majetkom štátu, ktorý ho až do účinnosti rozhodnutia Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR č. KM - 1306/2002 zo dňa 2.10.2002 spravoval prostredníctvom Vodárni a kanalizácii Bratislava, štátny podnik. Nový zákon č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, ktorým bola s účinnosťou od 1.11.2002 zrušená vyhláška č. 154/1978 Zb. upustil od členenia vodovodnej prípojky na časť verejnú a domovú, avšak v ustanovení § 42 ods. 7 upravuje, že vlastníctvo k vodovodným prípojkám zriadeným pred účinnosťou tohto zákona zostáva zachované. To znamená, že vlastníkom vodovodnej prípojky zostal ten, kto ním bol do 31.10.2002. Keďže k 1.11.2002 bol vlastníkom časti vodovodnej prípojky pod komunikáciou na Gajovej ul. č. 5 v Bratislave, v časti od miesta napojenia na vodovodný rad po miesto, kde opúšťa komunikáciu na Gajovej ul. smerujúc k obytnému domu Gajova č. 5, ako zariadenia verejného vodovodu, respektíve verejným vodovodom štát (Slovenská republika), potom jeho vlastníctvo k označenej časti vodovodnej prípojky zostalo zachované aj po 1.11.2002. Štát Slovenská republika celý majetok štátneho podniku Vodárne a kanalizácie Bratislava, s účinnosťou od 7.1.2003 vložil do majetku žalovaného, ktorý potom do svojho vlastníctva prevzal aj verejný vodovod na Gajovej ulici v Bratislave a to v stave súboru objektov a zariadení, ktoré štát k 1.11.2002 a v nasledujúcom období vlastnil. Zmena vlastníckeho práva štátu k verejnému vodovodu na Gajovej ulici v Bratislave do času privatizácie štátneho podniku Vodárne a kanalizácie Bratislava a ani v nasledujúcom období do času označenej havárie v časti vodovodnej prípojky pod miestnou komunikáciou z dokazovania vo veci nevyplýva. Žalovaný 2 bol povinný odstrániť haváriu zabezpečiť na svoje náklady, a preto je záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný 2 je vecne pasívne legitimovaný k splneniu uplatnenej povinnosti správny. Pre posúdenie otázky vecnej pasívnej legitimácie žalovaného 2 je bez právneho významu skutočnosť, že voda z obytného domu na Gajovej ul. č. 5 v Bratislave je rozvádzaná aj pre iné obytné domy a distribuuje sa aj pre ohrev teplej vody. Opravu havárie mal zabezpečiť vlastník predmetnej časti vodovodnej prípojky a nie tretia osoba, ktorou v súdnej veci bol žalobca.

17. Z hľadiska vymedzených odvolacích dôvodov nebolo možné dospieť na základe odvolacích námietok žalovaného 2 k inému právnenému záveru, než ku ktorému dospel súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a správne posúdil vec aj po právnej stránke. Odvolacie námietky žalovaného 2 neboli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozsudku v jeho vyhovujúcej časti, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku, ako vecne správny v zmysle § 387 odsek 1 CSP potvrdil. Predmetný právny záver potom dopadá aj na odvolanie žalobcu proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým bola zamietnutá žaloba vo zvyšku (výrok II), teda vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1. K času havárie vodovodnej prípojky žalovaný 1 nedisponoval vlastníckym právom k poškodenej časti vodovodnej prípojky (k časti pod verejnou

komunikáciou) a nebol ani povinný hradiť náklady spojené s jej opravou. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bol vysporiadaný spor medzi žalobcom a žalovaným 1 postupom podľa § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil.

18. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že žalobca bol voči žalovanému 1 neúspešný a voči žalovanému 2 úspešný, teda v súdnom spore mal polovičný úspech. Správnosť predmetného právneho záveru napadol odvolaním žalobca.

19. Podľa § 255 odsek 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ustanovenia Civilného sporového poriadku sú pri náhrade trov konania koncipované tak, že sa priznáva náhrada trov podľa úspechu. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu je okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov konania. Zásada úspechu vo veci je aj tzv. zásadou zodpovednosti za výsledok sporu charakteristická pre sporové konanie a uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnejšej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Žalobca má v konaní úspech v celom rozsahu len vtedy, ak súd prvej inštancie jeho žalobe vyhovie v celom rozsahu. Miera úspechu sa teda zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Čím viac súd vyhovel žalobnému petitu, tým je väčšia miera úspechu u žalobcu a naopak, čím je väčší rozsah, v ktorom súd žalobu zamietol, tým je väčšia miera úspechu u žalovaného.

20. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca si v súdnej veci rovnaký nárok uplatnil voči dvom žalovaným, keď od každého z nich na rovnakom skutkovom a právnom základe požadoval zaplatenie istiny 8. 157,-eur, nežiadal solidárne (spoločné a nerozdielne) splnenie záväzku žalovanými 1 a 2. To znamená, že v danom spore potom postupom žalobcu došlo k spojeniu dvoch samostatných vecí do jedného konania (na spoločné konanie). Žalobca nesprávne svoju žalobu definuje ako žalobu alternatívnu, pretože takýto charakter má len žaloba, kde žalujúci navrhuje viac nárokov s tým, že ponecháva na úvahe žalovaného, ktorý z nich splní. Súd prvej inštancie v súdnej veci žalobu voči žalovanému 1 v celom rozsahu zamietol a žalovaného 2 zaviazal k zaplateniu celého uplatneného plnenia žalobcovi. Za takejto procesnej situácie je potom ale potrebné mieru úspechu v spore zvlášť vyhodnotiť vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1, a zvlášť medzi žalobcom a žalovaným 2. V spore medzi žalobcom a žalovaným 2 bolo rozhodujúce to, že žalobca so svojim nárokom proti žalovanému 2 v celom rozsahu uspel. Preto súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že žalobca voči žalovanému 2 právo (nárok) na náhradu trov konania nemá. Odvolací súd z vyššie uvedeného dôvodu postupom podľa § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným 2 zmenil tak, že žalobca má proti žalovanému 2 nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%.

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní vo vzťahu k žalovanému 2 plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V odvolacom konaní vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1 mal plný úspech žalovaný 1, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % bol priznaný žalovanému 1. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).